

лена. Тя се обърна и съ насълзени очи погледна пакъ Балана, Чивгата и всички волове.

Въ кжщи заплака дете. Василена избърса набързо очитѣ си и влѣзе вжтре.

— Свѣтъ, свѣтъ. . . като тиквенъ цвѣтъ, — каза Петъръ овчаря и въздъхна.

Следъ малко Василена пакъ излѣзе. Тя носѣше детето си, малко още, издигаше го къмъ лицето си, говорѣше му, радваше му се. И никакви следи нѣмаше отъ плача по лицето ѝ, — усмихната бѣше, щастлива.

— Е, сега ний да си вървимъ, — каза Петъръ овчаря.

Велико и Василена ги спрѣха въ единъ гласъ.

— Кжде ще вървите? — каза Василена. — Ще се нахранимъ, че тогазъ.

Тя остави детето на Велика, а сама отиде да сложи софрата. Останаха още часъ и повече. Храниха се, приказваха. Шегуваха се съ Аго. После станаха да си ходятъ. Съ Давидко, който, високъ като върлина, стърчеше надъ овцетѣ, като на кривака си бѣше нарамилъ ямурлука си, си взеха сбогомъ отъ далечъ, като му магнаха съ ржка. Другитѣ тръгнаха, като подбраха добитъка предъ себе си. Очитѣ на Василена пакъ овлажнѣха, но сега тя се усмихваше.

— Сбогомъ! Сбогомъ! — викаше тя всѣкому, навеждаше се следъ туй и жадно цѣлуваше детето си.